

Iisus Hristos, întrupat din Duhul Domnului a luat forma trupească pentru a prelua păcatele umanității, ajunsă în acel punct în care numai o jertfă majoră ar mai fi putut salva odraslele rătăcite în neagra noapte ce cuprinsese Terra. În timpul Paștelui evreiesc, în prima duminică după prima zi cu Lună plină ce apărea după echinocțiul de primăvară, s-a petrecut un scenariu incredibil desfășurat cu exactitate conform prezicerilor profeților vechimii.

Atunci, în anul 33 al vieții sale pământene, Iisus a fost arestat și martirizat pe cruce, exact în aceeași zi în care evreii sacrifică ca un miel pentru Paștele lor, în semn de supunere și veșnică amintire a nopții în care Dumnezeu, cu secole în urmă, trecuse peste casele evreilor, sclavi în Egipt și decimase doar copiii egiptenilor.

De atunci, în acea zi a lunii Nissan, evreii sacrifică ca un miel. Iar Mielul Domnului era acum Iisus, pregătit pentru supliciul suprem. Așa cum spusese Ioan, zărindu-l venind spre el, pentru a fi botezat: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii”. Iisus a fost batjocorit și inutil chinuit, de către niște oameni care și-au revărsat surplusul de păcate asupra lui. Iar El nu s-a opus în nici un fel și nu a încercat să se apere, pentru că trebuia să bea până la capăt paharul umilinței și supliciului uman. În timpul în care bestialitatea se dezlănțuia, El era deja plecat spre adevărata sa formă, cea divină. Depășise momentul slăbiciunii în care, în noaptea singurătății sale, când discipolii săi adormiseră, în timp ce el asuda cu picături de sânge în grădina Ghetsimani, ceruse îndepărtarea paharului de suferință. Se lăsa condus către Golgota, nu a lui, ci a celor care îl batjocoreau.

Și pentru care El plătea un preț, cu speranța că prețul va fi izbăvitor, că păcatele celor pentru care se jertfea, vor fi iertate și nerepetabile. De aceea privea cu tristețe dar și îngăduință, rătăcita spaimă a discipolilor săi, cei care se împrăstiaseră de lângă el, ascunzându-și și chiar renegându-și credința în el. „Fă ceea ce ai de făcut”, îi spusese Iisus lui Iuda, la masa pe care o împărțise pentru ultima oară cu ucenicii săi. „Dar, fă-o repede”. Și Iuda îl privise ușor derutat, neștiind ce semnifica cație să dea cuvintelor Lui și plecase să-i aducă pe romani. „Cel care scoate sabia, de sabia va muri”, spune Iisus în momentul în care, după ce Iuda îl sărută pe obraz, este brutalizat și arestat, iar unul dintre discipoli încearcă să îl apere. Dumnezeu îl putea salva pe Fiul său de la martirajul crucii. Un singur semn de ar fi dat, lucrurile ar fi fost cu totul altfel. Când Iisus, bătut, batjocorit, umilit, s-a ivit în fața lui Pilat, Dumnezeu ar fi putut să îndepărteze cuțitul de la gâtul Mielului, doar trimitându-i

guvernatorului roman gândul de a-l izbăvi. Dar, cum s-ar fi împlinit atunci Scripturile?

Căci, așa trebuia să fi e. Iar El, Iisus, știa că aceasta era menirea Lui. Omul din El accepta supliciu pentru că Voința Tatălui așa hotărâse. Din marea Lui dragoste pentru creația sa nereușită - omul - Dumnezeu îl sacrifi ca pe Fiul Său. Era scris ca Iuda să facă ceea ce a făcut. Asupra lui, Dumnezeu fi xase sarcina grea a trădării. Cineva trebuia să o facă, pentru ca rostul Lui să se îplinească. Cineva trebuia să fi e ars cu stigmatul trădării. Iar Iuda s-a sinucis pentru că a înțeles că tocmai acesta fusese rolul său, de a-l duce pe Iisus spre supliciu și el a fost unealta prin care Voința Divină îplinea ceea ce era scris în scripturi. Iuda nu a vrut, nu a știut sau nu s-a putut împotrivi Sortii. Greu cruce de dus în spate, pentru veșnicie. Poate la fel de mare ca sacrifi ciul lui Iisus. Trădare din dragoste. Trădare pentru împlinirea Destinului.

Dacă Iuda nu ar fi existat, Hristos nu ar fi murit pe cruce și nu și-ar fi dus la capăt menirea. Iuda trebuia să existe și să fi e urât și disprețuit. De aceea, primind pe obraz sărutul care-l ducea la moartea omului din El și la urcarea Sa la dreapta Domnului, ca parte din Treime, Iisus îl mângâie pe Iuda, cu înțelegere și compasiune. Sarcina lui Iuda era să-l ducă pe Iisus către cruce. Dar Iuda? Atunci când a înțeles ce se va întâmpla, el a înapoiat arginții blestemați. Dar lucrurile nu mai puteau fi îndreptate. Arginții căzuți la picioarele lui, sub arborele blestemat să-i poarte trupul, nu erau motivul trădării sale. Disperarea sa, atunci când a înțeles că a fost manipulat și că era de fapt, unealta care bătătorise drumul lui Iisus spre cruce, a fost devastatoare. A crezut că pune capăt disperării prin sinucidere, neștiind că lucrurile nu se opresc acolo și că, de fapt, nu se vor opri niciodată.

Omul a găsit mereu cale de a păcătui. Și atunci, Dumnezeu a hotărât să pună pe umerii Lui Iisus, toată greutatea zdrobitoare a întunecimii. Dar iată, nici acum nu a fost de ajuns. Iuda se zvârcolește între cer și Pământ, sufl et neiertat și purtător de păcatul trădării. Iisus privește din Înalt, de de-a dreapta Tatălui, cum chinul său pe cruce a fost aproape inutil. Căci Lumea își urmează drumul spre întuneric. Dumnezeu a promis că niciodată nu va mai distruge Pământul. Nu e nevoie, Doamne să îți calci făgăduiala. Îl distrugem și singuri, și pe noi o dată cu el.

Eugenia Duță